

หลวงพ่อเทียน

พระราชทานที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๕๐)

จำพระราชทานที่

วัดเขาสวนกวาง อำเภอเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น

“พระคุณของท่านเจ้าคุณอรุณคุณาธารนี้

เลิศล้ำภายในใจของหลวงพ่อบุญเสมอ เพราะท่านเป็นพระองค์แรกที่พาให้รู้จักทางธรรม
ซึ่งเป็นทางที่สงบระงับและเป็นทางเดินของจิตเพื่อพิชิตกิเลสจริง ๆ”

วัดเขาสวนกวาง

- โดยเฉพาะกวางป่ามีมากจริง ๆ ผู้คนจึงนิยมเรียกว่าเขาสวนกวาง •

หลวงพ่อบุญวัดเขาสวนกวาง ๑ พรรษา สมัยก่อนวัดนี้เป็นดงข้างดงเสือ เป็นป่าดงดิบจริง ๆ ท่านเจ้าคุณอรุณคุณาธาร ท่านเล่าให้หลวงพ่อบุญฟังว่า ท่านเดินธุดงค์ผ่านมาในเขตทางจังหวัดขอนแก่น มาจนถึงเขาสวนกวางเห็นว่าเป็นสถานที่ลึบป่าเหมาะแก่การบำเพ็ญเพียรทางจิตสำหรับพระโยคาวจรผู้แสวงหาทางพ้นทุกข์ สถานที่ก็ดูรื่นรมย์ดีเหมาะสำหรับพระนักปฏิบัติ สงบสงัด เปลี่ยกายเปลี่ยจิต อีกทั้งยังมีสัตว์นานาประการ ช่วยส่งเสริมจิตใจนักภาวนาได้เป็นอย่างดี เพราะนอกจากจะเป็นผู้มุ่งหวังต่อความหลุดพ้นแล้ว สัตว์ ป่า เขา ความน่ากลัวและธรรมชาติที่นั่นก็ช่วยผลักดันจิตใจนักภาวนาให้สงบได้อย่างลึกซึ้ง

ป่าแถบนี้เป็นเขตเทือกเขาภูพาน เป็นป่าที่พระธุดงค์กรรมฐานชอบเดินเที่ยววิเวก และเป็นภูเขาที่ทำให้พระธรรมดา ๆ เป็นพระอรุณเจ้ามามากต่อมากแล้ว เขาเทือกนี้ทอดแนวยาวเหยียดมาจากทางอำเภอกุมภวาปีอุดรธานี ที่วัดเขาสวนกวางนี้เดิมเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า มีสัตว์ป่าชุกชุมมาก มันคงจะหนีความตายมาอยู่บนเทือกเขา มีพวกเสือ ช้าง กวาง โดยเฉพาะกวางป่ามีมากจริง ๆ ผู้คนจึงนิยมเรียกว่าเขาสวนกวาง

สมัยก่อนนี้ สมัยหลวงพ่อบุญอยู่กับท่านเจ้าคุณอรุณคุณาธาร ไม่ค่อยมีผู้คน บ้านเรือนก็มีห่าง ๆ กัน บ้านเรือนที่อยู่อาศัยก็มีไม่มากอย่างเช่นทุกวันนี้ เดินบิณฑบาตประมาณ ๒-๓ กิโลเมตร สถานที่ที่วัดเหมาะดี มีลำธารน้ำไหลผ่านตลอดปี มีเงื้อมหิน มีถ้ำให้นั่งภาวนาได้สะดวกสบาย ธรรมชาติที่นั่นสวยงามมาก

ท่านเจ้าคุณอรุณคุณาธารมีบุญคุณต่อหลวงพ่อบุญมาก “ไม่มีท่านก็ไม่มีเราในวันนี้” เริ่มต้นมาจากท่านท่านแนะนำสั่งสอนให้บวชสำหรับภาวนา ให้แง่คิดต่าง ๆ สอนเราทุกด้านทุกทาง บุญคุณของท่านเราจำไม่ลืม แม้ตอนที่ท่านสึกปี ๒๕๐๘ นั้นก็ไปดูแลท่านตลอดค้ำท่านจะลำบาก เวลาท่านป่วยก็นำท่านมารักษานำมาอยู่ด้วยที่วัดป่าสาละวันจนกระทั่งตาย พิธีศพก็จัดให้เรียบร้อยอย่างดีทุกอย่าง คำสอนของท่านเรายังจำได้ไม่ลืมทั้งตอนที่ออกธุดงค์กับท่าน ทั้งตอนที่มาอยู่กับท่านที่วัดเขาสวนกวาง จริตนิสัยท่านไปในทางทิพยอำนาจ ท่านติดฤทธิ์เดช ติดนิมิต เอานิมิตมาเป็นเรื่องจริง จิตท่านแปลกสามารถรับรู้อะไร ๆ ที่คนอื่นไม่รู้ และท่านก็ชอบเล่าเรื่องอดีตชาติ เรื่องเทวบุตร เทวดา เรื่องรู้วาระจิตท่านรู้จริง ๆ อันนี้มันไม่ใช่ความบริสุทธิ์มันก็สามารถเสื่อมได้ เพราะมันเป็นส่วนเกินอันหนึ่งในการภาวนาเท่านั้น พอท่านไปสนใจกับมันมาก ๆ ก็ทำให้หลงใตเหมือนกัน เหมือนกันกับสมาธิ สมาธิไม่ใช่ความบริสุทธิ์ สมาธิมันก็สามารถเสื่อมได้ แต่สิ่งเหล่านี้เป็นทางเดินไปเพื่อความหลุดพ้น ใครจะเดินไปก็ต้องผ่านทางนี้ แต่จะติดจะหลงหรือไม่เท่านั้น ถ้าผู้มีวิสัยธรรมใคร่ครวญพิจารณา มีสติรอบด้าน มีปัญญารอบด้านก็จะไม่ติดสิ่งเหล่านี้

๒๕๖๕

เจ้าคุณอริยคุณาธาร (เล็ง ปุสโส)

พรหมวิหาร ๔

- สามารถเลี้ยงทั้งศีล เลี้ยงทั้งสมาธิ เลี้ยงทั้งปัญญา •

ท่านเจ้าคุณอริยคุณาธารตอนอยู่กับท่าน ท่านสอนให้เจริญพรหมวิหาร ๔ การภาวนา ศีล สมาธิ ปัญญา อันเป็นทางวิมุตติหลุดพ้นจากกองทุกข์ทั้งปวงได้นั้น เราต้องเจริญพรหมวิหาร ๔ ประการด้วยเสียก่อน

เพราะการเจริญพรหมวิหารธรรมนี้ เป็นกรรมฐานที่สำคัญ สามารถเลี้ยงทั้งศีล เลี้ยงทั้งสมาธิ เลี้ยงทั้งปัญญา อารมณ์จิตก็สบาย มีความเยือกเย็น เราจะเห็นได้ด้วยตนเองว่า เมตตาความรัก กรุณา ความสงสาร สองอย่างนี้ ก็สามารถจะคุ้มศีลให้เกิดความบริบูรณ์ทุกอิริยาบถ เพราะศีลทุกข้อทุกคำ จะทรงอยู่ได้ต้องอาศัยเมตตาและกรุณาทั้งสองอย่าง

เมตตา แปลว่า **ความรัก** **กรุณา** แปลว่า **ความสงสาร** ถ้าเรามีความรัก มีความสงสาร เราก็จะไป ทำลายชีวิตคนและสัตว์ไม่ได้ ลักขโมยหรือปล้นของเขาก็ไม่ได้ จะขี้แย่งความรักจากคนอื่นก็ไม่ได้ พุดโกหก หลอกลวงก็ไม่ได้ สุรยาตองอันเป็นของมีนเมาเราก็ล่วงละเมิดไม่ได้ เมื่อทุกอย่างพร้อมมูล เราก็จะไม่สามารถกระทำความชั่วโดยขาดสติสัมปชัญญะ นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าในตอนหนึ่ง

หลวงพ่อจันทน์

ที่นี้เรายังต้องมีหลักในการที่จะทรงอารมณ์ในสมาธิ คือ **มุทิตา ความอ่อนโยน** มุทิตานี้จะตัดความ
อิจฉาริษยาออกจากจิตใจ ปล่อยให้ยินดีในเมื่อบุคคลอื่นได้ดีแล้ว **ถ้านักปฏิบัติภาวนา ยังมีอารมณ์อิจฉา
ริษยาอยู่ ก็อย่ามาคุยว่าเป็นนักปฏิบัติ** เพราะอารมณ์ริษยานี้เป็นอารมณ์ที่ร้ายแรงมาก เช่นเห็นคนอื่น
ได้ดี ใจอยู่ไม่เป็นสุข ทนไม่ได้ เกรงเขาจะดีเกินหน้าตาตัวไป ดังนั้นพระศาสดาเจ้าทรงสอนว่า ถ้าบุคคลใดมี
มุทิตา ตัดอิจฉาริษยาออกไป ให้มันพ้นออกไปจากจิตใจ ความเร่าร้อนมันก็ไม่มี ปล่อยให้ยินดีกับผู้ที่ได้ดี
เขาต้องอาศัยบุญวาสนาบารมีของเขาเป็นสำคัญ อารมณ์มุทิตาจิตนี้สามารถสร้างความดีให้เกิดขึ้นให้เรา
มีความสุข

อุเบกขา คือ **ความวางเฉย** เฉยต่ออารมณ์เฉพาะที่เข้ามาอยู่กับจิต อันที่เนื่องกับอารมณ์ที่
ต้องการ อย่างเรากำหนดรู้อารมณ์ กำหนดลมหายใจเข้า-ออก จิตมันหยุดอยู่เฉพาะลมหายใจเข้า-ออก
เพียงอย่างเดียว ไม่แผ่สายไปยุ่งเหยิงกับอารมณ์ภายนอกทั้งหมด คือไม่ไปสนใจกับรูป เสียง แสง สีสต่าง ๆ
อย่างใดทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่า ผลของอุเบกขา คือ ความวางเฉยในด้านสมถภาวนา มีอารมณ์ทรงจิตให้อยู่ทรงตัว
มีอารมณ์จิตเป็นฌาน **นักนิยมปฏิบัติภาวนา ต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ในเรื่องอุเบกขา** มิใช่ว่า คำอุเบกขานี้
ปล่อยอุเบกขาไปเรื่อย จะเป็นตายไม่สนใจ อย่างบุคคลที่มีบุตรหลานมากคนด้วยกัน ถ้าเราปล่อยเฉย
นั่งเครื่องอย่างไร้ปัญญา ลูกหลานเราเป็นเด็กชนคือ ส่อความชั่วออกมาให้เห็น แต่เราเชื่อความอุเบกขालะ
ปล่อยเฉยไม่ตักเตือนว่ากล่าว พยายามกดทับอุเบกขาอยู่ แต่ภายในจิตใจเที่ยววิ่งพล่านเช่นนี้เขายังไม่เรียก
อุเบกขา

มโนมยิทธิ

- มโนมยิทธิได้จากเจ้าคุณอรุณฯ •

มโนมยิทธิได้จากเจ้าคุณอรุณฯ...ท่านก็เคยให้พวกเรานั่งไปดูนรก ดูสวรรค์เหมือนกัน แต่ว่ามัน
เป็นไปไม่ได้..ใช้ภาวนา

การภาวนาหรือนั่งสมาธิไปดูนรกไปดูสวรรค์นั้น ตามตำรับของไสยศาสตร์มันมีแบบมีแผนให้
ศึกษากัน ซึ่งมีหลักฐานปรากฏอยู่ในหนังสือ “กรรมฐานสิบสองยุค” ของเจ้าคุณพระเทพญาณวิเศษ (ใจ
ยโสโร) รวบรวมไว้ที่วัดบรมนิวาส (กรุงเทพฯ) มันมีคาถาบทหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าคาถาพระเจ้าเปิดโลก คาถา
พระเจ้าเปิดโลกนี้ ตอนที่ ๒ หลวงพ่อจำได้ว่า ข้อความว่า **พุทฺโธ ทิปฺภฺกโร โลกทฺิปปิ วิโสธฺยิ ธมฺโม**
ทฺิปปฺภฺกโร โลกทฺิปปิ วิโสธฺยิ สงฺฆโม ทฺิปปฺภฺกโร โลกทฺิปปิ วิโสธฺยิฯ เมื่อว่าคาถานี้จบแล้ว ก็อธิษฐานในจิตใจว่า
พระพุทฺธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆเจ้า เป็นดวงประทีปส่องโลก ขอโปรดส่องทางนรกทางสวรรค์ให้
ข้าพเจ้าเห็นจริงแจ่มแจ้งในกาลบัดนี้ด้วยเถิด พอเสร็จแล้วผู้บริกรรมภาวนา ถ้าจะไปดูนรก ก็นึกในใจว่า
“นรก ๆ ๆ ๆ” ถ้าจะไปสวรรค์ก็ “สวรรค์ ๆ ๆ ๆ”

ที่นี้พอจิตมันสงบเป็นอุปจารสมาธิ เกิดสว่างขึ้น ผู้ภาวนาจะมีอาการลั่นเหมือนกับผีสิง พอเสร็จแล้ว
สภาพจิตของผู้นั้นจะแสดงอาการไปดูนรกไปดูสวรรค์ตามที่ต้องการ ตามแบบแผนตำรับตำราที่กล่าวไว้ที่จำได้
อันนี้ได้เคยทดสอบพิจารณาดูแล้ว เมื่อใครก็ตามได้มานั่งภาวนาตามคาถาบทที่กล่าวมานี้ ไปเห็นนรกเห็น

สวรรค์ได้แล้วสามารถที่จะเชิญวิญญาณต่าง ๆ เข้ามาทรงภายในตัวเองก็ได้ สามารถที่จะเชิญวิญญาณปู่ย่า ตายาย หรือ ครูบาอาจารย์ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วให้เข้ามาสิง แล้วก็สนทนากับผู้ที่นั่งฟังหรือผู้ที่ควบคุมการแสดงอยู่ อยากจะรู้ว่า คนตายแล้วไปเกิดที่ไหน ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์อย่างไรก็ได้ ผู้นั่งสมาธิดูนรกดูสวรรค์นั้น สามารถที่จะนำชาวสวรรค์ชาวนรกมาคุยกับเราก็ได้ อันนี้เป็นวิธีอันหนึ่งสำหรับวิธีการภาวนาไปดูนรกไปดูสวรรค์ แต่มันจะจริงแน่นอนหรืออาจเกิดจากความจำก็ได้

และอีกนัยหนึ่ง เขาใช้วิธีการที่เรียกว่า ปลุกพระ จะเอาพระเครื่องรางของขลัง เป็นพระเป็น เทரியเป็นอะไรก็ตาม มากำไว้ในมือ แล้วก็บริกรรมภาวนาว่า **นะ มะ พะ ทะ** จนกระทั่งมีอาการลั่นขึ้น ในเมื่อมีอาการลั่นขึ้นแล้ว จะให้ไปเชิญวิญญาณที่ไหน ๆ ให้มาทรงก็ยอมเป็นได้ แต่วิญญาณที่มาทรงนั้น เท็จจริงอย่างไรก็ไม่กล้ายืนยันว่าจะเป็นจริงหรือไม่ บางทีสามารถเชิญกระทั่งวิญญาณของพระอรหันต์ พระพุทธเจ้ามาทรงก็ได้ แต่สำหรับมิติของหลวงพ่อนั้น เข้าใจว่า ในเมื่อประกอบพิธีเชิญวิญญาณขึ้นมา มันก็ต้องมีวิญญาณมาทรง แต่วิญญาณที่มาทรงนั้น จะใช้บุคคลที่เราเชิญมาทรงหรือเปล่า ในเมื่อทำพิธีกรรม แล้ว ต้องมีวิญญาณมาทรงอย่างแน่นอน แต่ทั้งนี้มิใช่ว่าจะไปได้หมดทุกคน แม้แต่ในสำนักทรงวิญญาณทั้งหลาย ผู้ที่ชำนาญในการเชิญวิญญาณทรง เขาก็มีกันเพียง ๒ คนเท่านั้น ในเมื่อผู้ใดต้องการรู้ต้องการ ทราบเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องอดีต อนาคต ปัจจุบัน เขาก็ให้คนที่ฝึกเอาไว้แล้วแหละมาทำการทรง

และอีกนัยหนึ่ง การทรงวิญญาณแบบฝรั่ง เขาเรียกว่าใช้วิธีการสะกดจิต คือ เอาเด็กชายตั้งแต่ ๑๐ ขวบ ไม่เกิน ๑๕ ขวบ มาทำการสะกดตามแบบวิธีของเขา ในเมื่อเขาสะกดเด็กให้หลับแล้ว เขาสามารถที่จะใช้เด็กไปดูนรกดูสวรรค์ หรือไปติดต่อกับโลกข้างหน้าได้อย่างสบาย อันนี้ก็เป็นวิธีการอีกอันหนึ่ง ซึ่งก็แล้วแต่ผู้สะกด

สมาธิที่ถูกต้อง

- ไม่เป็นไปเพื่อพอกพูนกิเลส ไม่เป็นไปเพื่ออภิทธิฤทธิ์ •

เรื่องทั้งหลายที่กล่าวมานั้น มิได้เกี่ยวเนื่องด้วยการทำสมาธิภาวนาตามแบบที่ถูกต้องซึ่งเรียกว่า **สัมมาสมาธิ** และขอให้ท่านทั้งหลายพึงเข้าใจว่า การทำสมาธิตั้งแต่ชั้นปฐมฌานถึงชั้นจตุตถฌานนั้น มันยังเป็นสมาธิสาธารณะทั่วไปแก่ทุกลัทธิศาสนา และแก่ลัทธิที่มีการปฏิบัติสมาธิโดยทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นสมาธิของพระพุทธศาสนานั้น จึงอาศัยหลักศีลตามชั้นภูมิของแต่ละบุคคลผู้ปฏิบัติอยู่นั้น เป็นหลักตัดสินว่าสมาธิของเขาถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

ขอให้ถือคติว่า สมาธิหรือการปฏิบัติธรรมอันใด ถ้าหากมันเป็นไปเพื่อความอยากใหญ่ เป็นไปเพื่อพอกพูนกิเลส เป็นไปเพื่ออภิทธิฤทธิ์ เป็นไปเพื่อการกระทำอะไรแปลก ๆ ต่าง ๆ เช่นอย่างการเป็นหมอดูด้วยสมาธิ เป็นต้น พึงเข้าใจเถิดว่า มันเป็นมิจฉาสมาธิ ซึ่งออกนอกหลักพระพุทธศาสนา

สมาธิในพระพุทธศาสนา จะต้องเป็นสัมมาสมาธิ ที่ประกอบพร้อมด้วยองค์อริยมรรค ผู้ปฏิบัติเมื่อจิตประชุมพร้อมลงสู่องค์อริยมรรคแล้ว จิตจะดำเนินไปเพื่อความหมดกิเลสเท่านั้น ไม่เป็นไปเพื่อความพอกพูนกิเลส ตามที่กล่าวมาแล้ว

หลวงพ่อเทียนจันทโร

ฤทธิ์ อิทธิพล อำนาจ

- คนเราทุกคนมีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจอยู่ในตัว •

คนเราทุกคนมีฤทธิ์ มีอิทธิพล มีอำนาจอยู่ในตัวเพราะเราเวียนว่ายตายเกิดมาหลายภพหลายชาติ ในชาติก่อน ๆ เราอาจจะเคยได้เป็นฤๅษีบำเพ็ญมานบำเพ็ญตบะมาแล้ว เราก็ไม่ทราบได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ฤทธิ์ อิทธิพลและอำนาจที่เราเคยบำเพ็ญมาในภพก่อนชาติก่อน จิตใต้สำนึกของเราจะเป็นผู้เก็บบันทึกเอาไว้ แล้วจะติดไปกับจิตของเราทุกภพทุกชาติไม่ว่าเราจะไปเกิดในที่ใด ภพใด

เมื่อจิตใต้สำนึกตื่นขึ้นมา มันมีลักษณะอย่างไร เราจะรู้สึกว่าจิตของเรามีสติรู้ตัวตลอดเวลา ความเป็นผู้มีสติรู้ตัวตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะขยับไปทางไหน ในจิตของเราก็มีสติล้าทับอยู่ทุกขณะจิต เราก้าวเดิน สติก็มาทำหน้าที่ เรายืน สติก็มาทำหน้าที่ เรานั่ง สติก็มาทำหน้าที่ เรานอน สติก็มาทำหน้าที่ เราหลับ ประทาน ตื่น ทำ พูด คิด สติก็จะมาพร้อมอยู่ทุกขณะจิตทุกกลมหายใจ ในลักษณะอย่างนี้เรียกว่าจิตใต้สำนึกตื่นขึ้นมา แล้ว จิตใต้สำนึกที่ตื่นขึ้นมา มีสติสัมปชัญญะ รู้ เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา จิตที่มีสติ เป็นจิตที่เป็นผู้รู้ ได้ชื่อว่าเป็นจิตพุทธะ ถ้าสติสัมปชัญญะสมาธิเข้มแข็ง จิตก็จะเป็นผู้ตื่น คือตื่นตัวเตรียมพร้อมที่จะรับ สถานการณ์และสิ่งแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา เมื่อเป็นเช่นนั้น จิตก็มีความแก่กล้าอาจหาญขึ้นบาน มีความ ยึดแน่นแจ่มใสอยู่ภายในจิตตลอดเวลา จึงกลายเป็นจิตผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน จิตผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นักปราชญ์ท่านเรียกว่าจิตพุทธะ พุทธะที่เกิดขึ้นกับจิตของผู้ปฏิบัติสมาธิ ก็คือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มาจาก คำบาลีว่า พุทโธ พุทโธ แปลว่าผู้รู้ พุทโธแปลว่าผู้ตื่น พุทโธแปลว่าผู้เบิกบาน

เมื่อเรามีผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน อยู่ในจิตของเรา เป็นคุณธรรม คุณธรรมที่ทำให้จิตให้เป็นพุทธะ ทำจิตของเราให้เป็นพระพุทเจ้า แต่พวกเราฟังคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเรามาปฏิบัติตาม เราจึงได้ชื่อว่าเป็นพุทธสาวก คือสาวกผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ได้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรม คือธรรมที่ทำให้จิตให้เป็นพุทธะ ในเมื่อทรงไว้ซึ่งความรู้สึกเช่นนั้น ก็ได้ชื่อว่ามีคุณธรรมอยู่ในจิต ผู้ที่มีคุณธรรมอยู่ในจิต เขาย่อมจะมีความ รู้สึกสำนึกผิดชอบชั่วดี ตั้งใจที่จะละความชั่วประพฤติกความดี ทำจิตให้บริสุทธิ์สะอาดอยู่เสมอ นี่คือ คุณสมบัติที่จะเกิดจากการฝึกสมาธิ

คำทำนายของท่านเจ้าคุณอรุณคุณาธาร

- ต่อไปจะได้ไปสนทนาธรรมกับในหลวง •

ตอนนั้นเดินทางจากสกลนครไปอุดรฯ พอขึ้นนั่งรถจิตมันก็ปรุ่งแต่งไปตลอดทาง มันปรุ่งขึ้นมา เหมือนกับว่าเราได้นั่งสนทนากับในหลวง เราถามท่านตอบ ถ้าท่านถามเราตอบสลับกันไปจนกระทั่งถึงเมือง อุดรฯ ลงจากรถยนต์แล้วจะไปต่อรถไฟ จิตมันถึงได้หยุด พอไปถึงเขาสวนนกวางก็ไปกราบท่านเจ้าคุณอรุณฯ ท่านก็ทักว่า “นี่..มหาต้องพิตตัวให้ตื่นนะ ต่อไปจะได้ไปสนทนาธรรมกับในหลวง ในพระบรมมหาราชวัง” ตอนนั้นเป็นปี พ.ศ. ๒๕๓๐

เผาศาลเจ้าปู่

- เฮ้ย! มึงไปเผาบ้านเจ้าปู่อดวายหมัด •

ตอนนั้นสมัยอยู่กับเจ้าคุณอรียะฯ สมัยพุทธศักราช ๒๔๙๐ ท่านให้เอาของไปเผาศาลเจ้าปู่ ชื่อ ศาลเจ้าปู่ฝั่ง

สาเหตุคือพ่อปู่(หมายถึงผี)มาเข้าสิงคนมานั่งสมาธิไปดูนรกสวรรค์นั่นแหละ บอกว่าอยากมาอยู่ ใกล้ ๆ นี้ ท่านก็เลยสั่งให้คนไปสร้างศาลให้ ที่นี้พอสร้างศาลเสร็จเจ้าปู่ก็มาอีกมาซึ่งบอกว่า “ให้หลานชายนี้ (พระมหาพุทธ) ให้เอาโอวัลติน ขนมหุ้ง หมาก บุหรี่ไปส่งทุกวัน ปู่ก็จะสวยวันละทนเหมือนกันกับพระที่ฉัน วันละครึ่ง ส่งวันละครึ่งก็พอ” เรา (พระมหาพุทธ) ก็ไป ท่านสั่งก็ไป ไปก็ไปทีแรกไปวางเอาไว้ ไปวันหลัง เห็นแต่ตมดมันกิน มาภายหลัง เออ! ถ้าอย่างนี้เรากินดีกว่า วันสุดท้ายมือสุดท้ายเราก็ดันขนมหุ้ง โอวัลติน เคี้ยวหมาก ดูบุหรี่เสร็จแล้วก็ไปเอาใบพวงใบใหญ่ ๆ มา เก็บเอาหญ้าแห้งแฉว ๆ รอบ ๆ นั้นแหละมา มวนเป็นบุหรี่ย วันนั้นเอาน้ำมันเบนซินไปด้วย ขอน้ำมันเบนซินจากรถเขา ที่นี้ลมมันมาทางนี้เราก็จุดบุหรี่ยมวน ใหญ่ ๆ แล้วก็เอาไปเสียบไว้ทางด้านลมมันพัด ครอบง้อมน้ำมันก็เอาไปวางไว้ในศาลเจ้าปู่ พอลมมันพัดมา แรง ๆ วูบ ๆ ไฟมันลุกติดพริบ! ศาลเจ้าปู่ก็แตกเกลี้ยงหมดเลย ตอนนั้นเราเป็นพระอยู่ที่นี่แหละ ศาลนั้นก็ อยู่ในวัด ก่อนจะเผาเนี่ยสวดมาตีกาบังสุกุลก่อนนะ พอตอนท่านเจ้าคุณฯ กลับมาท่านยังไม่รู้ ภายหลังมา วันหลังท่านจะให้เราเอาไปส่งอีก “อู๊ย! ไปส่งทำไมหนอ ท่านปู่ท่านนิพพานไปแล้ว เจ้าปู่ท่านเสด็จสวรรคตไปแล้ว ผมทำมาปณกิจถวายพระเพลิงท่านตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว” ท่านก็เลยนิ่งอึ้ง... พอฉันจ้งหันเสร็จ ท่านก็เดินไปดุลิ “เฮ้ย! มึงไปเผาบ้านเจ้าปู่อดวายหมัด”

กตัญญูต่อครูบาอาจารย์

- มะรินนี่ฉันจะไปรับมารักษาที่โคราชดีกว่า •

ตอนที่ท่านเจ้าคุณอรียคุณาธารท่านสึกแล้วท่านอยู่เขาสวนกวาง ท่านให้เขาเขียนจดหมายไปหา เจ้านายองค์หนึ่ง อยากรจะไปขอความอนุเคราะห์ แล้วท่านก็บอกว่าเป็นเชื้อพระญาติพระวงศ์ ที่นี้พอไป เจ้านายองค์นั้นท่านก็ไม่ว่าเรื่อง ก็กลับมา มาหาหลวงพ่อก่อน ท่านอยากจะไปรักษาตัวที่เมืองอุบลฯ หลวงพ่อก็เลยสั่งไปกับลูกศิษย์ท่านบอกว่า “ให้ไปเรียน ไปบอกให้ท่านรู้ว่ามะรินนี่ฉันจะไปรับมารักษาที่โคราชดีกว่า” พอเสร็จแล้วก็เอารถไปรับท่าน ตอนที่ขึ้นรถมาท่านเดินไม่ไหว ให้ผู้จัดการธนาคารเอเชียอุ้มขึ้นรถ พอเสร็จแล้วเราก็มีผลไม้พวกองุ่นอะไรไปด้วย ไปก็เอาให้ท่าน ท่านก็นั่งทานของท่านมาตลอดทาง เราก็นั่งดู อู๊ย! สงสัยท่านจะหิวมาก พอมาก็เอาท่านมาไว้ที่กุฏิหน่อย ตอนนั้นยังไม่ได้เข้าโรงพยาบาล ที่นี้พอเสร็จแล้ว พอมารักษาดีขึ้น ๆ เอ้า! หลานชายท่านก็มาเอาไปหาหมอจีน เสร็จแล้วก็ทรุดลงอีก ตอนนี้อาเข้าโรงพยาบาล เข้าโรงพยาบาลแล้วเราก้ไปเยี่ยม เอ้อ! แข็งแรงหน่อยแล้วอยากจะออกจากโรงพยาบาล เอาออกก็เอาออก ก็เลยขออนุญาตหมอเอาออกมา ที่นี้ก็เอามาก็เดินตอนเช้า ๆ เย็น ๆ ท่านก็เดินรอบวัดได้ แข็งแรง จากนั้น

หลวงพ่อเทียน

หลานชายคนเดิมนั้นก็เอาท่านไปหาหมอผีที่ต้นตาลคู่ ก็ไปทรุดลงอีก เอาเข้าโรงพยาบาลก็สั่งหมอไม่ให้
ออกแล้ว

ร้องไห้ทำไม

- ท่านบอกว่า “อายท่านเจ้าคุณฯ” •

ครั้งสุดท้ายก็เลยตายในโรงพยาบาล ท่านป่วยเซ็ง ๆ จะเป็นอัมพาต ไปเยี่ยมที่ไรร้องไห้ทุกที ถามว่า
“ร้องไห้ทำไม” ท่านบอกว่า “อายท่านเจ้าคุณฯ” เราก็นึกถึงคำพูดของท่านสมัยที่ท่านเอาเรามาตั้งไว้ที่วัด
บูรพาฯ ก่อนที่ท่านจะจากไป ท่านบอกว่า “ถ้าตัวเป็นคนดีเขาจะทิ้งหรือ” ไทน์ว่าจะฝากไว้เรียนหนังสือ
หนังสือที่แท้ก็ทิ้งกัน ทิ้งก็ทิ้ง เราก็ดังใจอยากอยู่อยู่แล้ว เราก้เลยมาคิดว่าท่านคงคิดถึงคำพูดของท่านเอง
สมัยที่ท่านทิ้งเราไว้ที่วัดบูรพาฯ

ท่านก็ให้วิชาความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติโยะเยะ ถ้าพูดถึงว่าอัมมะธัมโมของท่านนี่ละเอียด
สุขุมมาก เช่น หนังสือทิพยอำนาจ หนังสือทิพยอำนาจเขียนในขณะทีใคร ๆ ว่าท่านเป็นโรคประสาท ท่าน
ไปติดในเรื่องการระลึกชาติ ท่านไปติดว่าท่านเป็นเจ้าของ ทีนี้ความรู้ติดกับปัจจุบันมันติดกันไม่ขาด มันก็เลย
สัมพันธ์เป็นอันเดียวกัน ท่านบอกว่าแม่ของท่านทุกวันนี้ไม่ใช่แม่ เขามาฝากเลี้ยงไว้เฉย ๆ เราก้สงสัย
พอแม่ท่านมาก็ถาม “ท่านเจ้าคุณฯ ท่านว่าไม่ใช่แม่ใช่มี๊ยะ เขาเอามาฝากเลี้ยงไว้” แม่ท่านก็บอกว่า
“ออกมาจากท้องแม่นี้แหละ” หลวงพ่อไม่ไปอยู่ใกล้ ๆ ท่าน เวลาท่านพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องอดีตที่เราไม่รู้
ไม่เห็นด้วย ตอนนั้นอยู่วัดเขาสวนกวางพรรษาเดียว ทีไม่อยากจะอยู่นั้นก็เพราะท่านชอบพูดเรื่องลึกลับที่
ชาวบ้านไม่เห็นแล้วเราก้ไม่อยากจะให้ท่านพูด ทัศนคติมันขัดกัน

กฎของกรรม

- ชีวิตทุกชีวิตมันขึ้นอยู่กับกฎของกรรม •

สิ่งที่เป็นสิ่งที่ยึดมั่นเป็นหลักใจของชาวพุทธนี่มันเขวไป เพราะเกจิอาจารย์มันอยากดัง แล้วก็ไปหา
วิชาอาคมมาแจกันท่องเต็มบ้านเต็มเมือง **ชีวิตทุกชีวิตมันขึ้นอยู่กับกฎของกรรม** สิ่งใดที่พระพุทธเจ้า
สอนว่าสิ่งนี้มันเป็นบาปพระองค์เคยทำบาปสิ่งนี้ตกนรกมาแล้ว สิ่งนี้เป็นบุญพระองค์เคยทำบุญขึ้นสวรรค์
มาแล้ว การบำเพ็ญตบะบำเพ็ญฌานได้สำเร็จฌานสมาบัติตายแล้วไปเกิดเป็นพระพรหม ในพรหมโลก
พระองค์ก็เคยปฏิบัติมาก่อนแล้ว เรื่องบุพเพนิวาสานุสติญาณการระลึกชาติในหนหลังได้ทำให้พระองค์รู้สิ่ง
เหล่านี้ เพราะฉะนั้นคำสอนของพระองค์นี่มันจึงเป็นสัจจธรรมเพราะเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ลองของมา
แล้วด้วยตนเอง อย่างที่ท่านมาสอนให้เราบำเพ็ญเพียรภาวนาให้เราบรรลุอรหัตตผล พระองค์ก็
ปฏิบัติสำเร็จมาก่อนแล้วจึงได้มาสอนเรา ไม่ใช่ลักษณะที่ว่านอนหลับแล้วตื่นขึ้นมาเทศน์สอน ล้วนแต่
พระองค์เอาของจริงมาว่ากันทั้งนั้น

หลวงพ่อจันทน์

พระอรหันต์สมาธิเสื่อมได้

- แต่ความเป็นอรหันต์นั้นไม่เสื่อม •

สมาธิที่เกิดความเสื่อมไม่ใช่แต่พระสงฆ์เท่านั้น พระอรหันต์ก็เกิดความเสื่อมได้ แต่ว่าวิถีทางจิตนี้มันเสื่อมได้ ถ้าไม่ฝึกฝนสมาธิก็เสื่อมได้ อดีต อนาคต ปัจจุบัน ถ้าไม่ฝึกฝนมันก็เสื่อมได้ แต่ความเป็นอรหันต์นั้นไม่เสื่อม คือหมดกิเลส **ศีล** ทำให้หมดบาป หมดบาปที่จะสร้างขึ้นมาใหม่ จิตมั่นคง **สมาธิ** ทำให้มีสมาธิแน่วแน่ที่จะละบาป ทำให้เรามีความรู้สึกที่จะละบาป **ปัญญา** พิจารณาอรอบรู้ ให้มันยอมรับสภาพความเป็นจริง เมื่อมันยอมรับความเป็นจริงแล้วมันก็จะวางที่จิตมันรู้เห็น ถ้าหากว่าละวางจนถึงระดับพระอรหันต์แล้ว สิ่งที่จะพึงทำต่อไปไม่มีอีกแล้ว นี่คือวิถีทางของพระอรหันต์

สมาธิมีขั้นเดียว

- มันจะก้าวไประดับไหนก็คือสมาธิอันเดียว •

สมาธิมีขั้นเดียว คือสมาธิ มันจะก้าวไประดับไหนก็คือสมาธิอันเดียว อย่าไปนับขั้นนับตอนอะไร ขอให้มันเป็นสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว เราละบาปได้หรือเปล่า ศีล ๕ ของเราบริสุทธิ์หรือเปล่า เอากันที่ตรงนี้เป็นเครื่องตัดสิน เรื่องของสมาธิใครจะไปถึงขั้นใดตอนใด ถ้าจิตไม่บริสุทธิ์ไม่มีทาง

ในสังคมของพุทธบริษัทที่เราต้องวุ่นวายกันอยู่นี้เพราะศีลมันไม่เสมอกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าพระสงฆ์นี้ องค์หนึ่งกินนมตอนเย็นได้ แต่อีกองค์กินไม่ได้ พอมาเจอกันเข้าท่านก็เถียงกัน องค์หนึ่งจับจ่ายใช้สอยด้วยมือตนเองไม่ได้ แต่อีกองค์หนึ่งทำได้ มาเจอกันเข้าท่านก็เถียงกัน เพราะฉะนั้น ไม่ว่าจะการปกครองบ้านเมือง ปกครองศาสนา บ้านเมืองกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นแหละเป็นสำคัญ ทางศาสนา ศีลคือวินัยเป็นหลักสำคัญ กฎหมายก็ดี ศีลคือวินัยก็ดี เป็นหลักที่เราจะปรับความประพฤติให้มีพื้นฐานเท่าเทียมกัน ถ้าเราไปยิ่งหย่อนกว่ากันแล้วก็มีกรบกรับรำกัน แต่ทางกฎหมายปกครองบ้านเมือง ในเมื่อมีคดีเกิดขึ้น มันต้องมีโจทก์มีจำเลย มีหลักฐานพยาน แต่ศีลคือวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัตินี้ ตัวเองเป็นโจทก์ตัวเอง ตัวเองเป็นจำเลยตัวเอง ตัวเองเป็นหลักฐานพยานตัวเอง คือตัวเองต้องพิจารณาตัวเองว่ามีความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น **เราปฏิบัติสมาธิ จิตของเราจะไปถึงสมาธิขั้นใด ตอนใด ก็ขั้นก็ขั้นก็ตาม ผลลัพธ์ก็คือว่าเราละความชั่วได้ นี่มันอยู่ที่ตรงนี้** ที่นี้หลักการพิสูจน์ว่าเราละความชั่วได้หรือเปล่า ถ้าสมมติว่าเรามีครอบครัว เราแอบไปหากำไรนอกบ้าน นั่นแสดงว่าเราไม่บริสุทธิ์แล้ว ดูให้มันง่าย ๆ อย่างนี้ อย่าไปดูให้มันลึกนัก

